

РЕШЕНИЕ

№ 710

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Кръстева

Членове: Светлин Михайлов
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Зорница Гладилова Въззивно търговско дело
№ 20221001000583 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№ 277314/28.03.2022 г. на „Пълдин ТВ“ ООД срещу решение № 260170/04.03.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4 състав, с което „Пълдин ТВ“ ООД е осъдено да заплати на „Нова Броудкастинг Груп“ АД, на основание чл.79 ал.1 ЗЗД сумата от 1628.60 лв. - лицензионна цена за м.12.2017 г. по договор № 30/28.11.2014 г., ведно със законната лихва от 04.12.2018 г. до окончателното плащане; на основание чл.92 ЗЗД сумата от 2 756.62 лв. - неустойка за забава в размер на 10 % върху вземане за дължимата за м.01 -м. 12.2017 г. лицензионна цена от 27 566,18 лв., като отхвърля иска по чл.79 ал.1 ЗЗД за разликата от 1628.60 лв. до пълния предявен размер от 27 566.18 лв. поради плащане в хода на процеса.С решението „Пълдин ТВ“ ООД е осъдено да заплати на „Нова Броудкастинг Груп“ АД, на основание чл.79 ал.1 ЗЗД сумата от 42 240 лв. - лицензионна цена по договор № 032/18.12.2017 г. за периода м.02 - м. 12.2018 г., ведно със законната лихва от 04.12.2018 г. до окончателното плащане; на основание чл.92 ЗЗД сумата от 12 180.48 лв. - неустойка за забава за периода 01.04.2018 г. - 30.11.2018 г., както и съдебни разноски от 3 689.73 лв.

Срещу решението в осъдителната му част е подадена въззивна жалба от „Пълдин ТВ“ ООД, което моли то да бъде отменено и исковете срещу него да бъдат отхвърлени. Поддържа нищожност на клаузите за неустойка. Претендира разноските по делото.

Въззиваемият „Нова Броудкастинг Груп“ АД оспорва въззивната жалба и моли обжалваното решение да бъде потвърдено като законосъобразно постановено.

С определение № 261192/21.04.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4

състав е оставил без уважение молбата с правно основание чл.248 от ГПК на „Пълдин ТВ“ ООД за изменение на решение № 260170/04.03.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4 състав в частта за разносните като е приел, че тъй като погасяването на част от задължението за главница е настъпило в хода на производството, разносните по делото са дължими и за тази част.

Срещу определението е подадена частна жалба от „Пълдин ТВ“ ООД, което моли въззивният съд да го отмени и да измени постановеното решение по отношение на присъдените с него разноси.

Въззивният съд като обсъди представените по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по предявени с искова молба от 04.12.2018 г. и с молба-уточнение от 18.12.2018 г. искове за сумата 84 743.28 лв., от които: 69 806.18 лв. – главница и 14 937.10 лв. - неустойка за забавено плащане. Ищецът „Нова Броудкастинг Груп“ АД твърди, че с ответника „Пълдин ТВ“ ООД в качеството на лицензополучател подписали Договор № 30/28.11.2014 и Договор № 032/18.12.2017, по силата на които на ответника било предоставено неизключително право за разпространение на програми, създавани за разпространение от „Нова Броудкастинг Груп“ АД, считано от 01.01.2015 до 31.12.2018, само за територията съгласно Приложение № 1 към Договора. Лицензополучателят получил правото да приема и разпространява чрез своята аналогова, цифрова и IPTV-мрежи телевизионните канали „Нова телевизия“, „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино Нова“ и „Нова Спорт“ до частни абонати в основния пакет от ТВ-програми, достигащ до всеки абонат на Пълдин ТВ като оператор, осигуряващ разпространението на телевизионни програми срещу задължение да заплаща на лицензодателя месечна лицензионна цена, посочена в Приложение № 2 към всеки от договорите. Плащането на лицензионната цена следвало да се извършва изцяло и авансово най-късно до 30-то число на месеца, предхождащ месеца на излъчване/разпространение на каналите съгласно т. 4.2. от договорите. С т. 13.2. от Общите условия за разпространение на програмите „Нова телевизия“, „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино Нова“ и „Нова Спорт“, създавани за разпространение от „Нова Броудкастинг Груп“ АД, неразделна част от договорите, страните се съгласили всички спорове, породени от Договорите или отнасящи се до него, включително споровете, породени или отнасящи се до тяхното тълкуване, недействителност, изпълнение или прекратяване, както и споровете за попълване на празноти в Договорите или приспособяването им към нововъзникнали обстоятелства да бъдат разрешавани от компетентния съд в гр. София. С т. 8.1. от договорите „Пълдин ТВ“ ООД приело изцяло разпоредбите на Общите условия. Ищецът твърди, че предоставил на „Пълдин ТВ“ ООД услугите съобразно условията на договорите, но ответникът не заплатил дължимите възнаграждения. Към датата на подаване на исковата молба били дължими месечни лицензионни цени общо в размер на 69 806.18 лв. с включен ДДС, представляващи предоставени, но незаплатени права за разпространение на програмите за месеците януари, март, април, юни, юли, август, септември, октомври, ноември, декември 2017 по Договор № 30/28.11.2014 г. и за месеците февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември, декември 2018 г. по Договор № 032/18.12.2017 - общо 21 месеца. Падежът на всяко плащане на месечното възнаграждение било 30-то число на месеца, предхождащ месеца на предоставяне на услугите и бил настъпил. На основание т. 4.3. от Договорите била дължима и неустойка за забавеното плащане на главниците от датата на падежа на всяко задължение до 30.11.2018 г. в размер на 14 937.10 лв. Сумата била изчислена съобразно падежа на всяко месечно плащане /(30-то число на месеца, предхождащ месеца на предоставяне на услугите) и дните просрочие на всяка месечна лицензионна цена, като за месеците януари, март, април, юни, юли, август, септември, октомври, ноември, декември 2017, неустойката е в размер на 0,1% от дължимата сума, но не повече от 10% от нея (т. 4.3 от Договор №30 от 28.11.2014), а за м. февруари, март, април,

май, юни, юли, август, септември, октомври, ноември, декември 2018 г. включително - в размер на 0,2% от дължимата сума (т. 4.3 от Договор №032 от 18.12.2017, във вр. с 5.4 от Общите условия). Сумите на главницата и неустойката за забавено плащане са формирани, както следва:

Лицензионна цена за м.януари 2017 г. в размер на размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 31.12.2016 г., платена частично и дължима в размер на 145.98 лв. с ДДС за периода 01.01.2017 - 31.01.2017. Остатъкът от неустойката по това вземане е в размер на 14.60 лв. за дните просрочие /684 дни/, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. март 2017 г. в размер на 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 28.02.2017 г., платена частично и дължима в размер на 794.60 лв. за периода 01.03.2017 - 31.03.2017. Остатъкът от неустойката по това вземане е в размер на 79.46 лв. за дните просрочие /640 дни/, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. април 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 31.03.2017 за периода 01.04.2017 - 30.04.2017. Неустойката по това вземане е в размер на 332.82 лв. за 609 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. юни 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 31.05.2017 за периода 01.06.2017 - 30.06.2017 и неустойката в размер на 332.82 лв. за 548 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. юли 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 30.06.2017 за периода 01.07.2017 - 31.07.2017 и неустойка в размер на 332.82 лв. за 518 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. август 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 31.07.2017 за периода 01.08.2017 - 31.08.2017 с неустойка в размер на 332.82 лв. за 487 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. септември 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 31.08.2017 за периода 01.09.2017 - 30.09.2017 с неустойка в размер на 332.82 лв. за 456 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. октомври 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 30.09.2017 и неустойка в размер на 332.82 лв. за 426 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. ноември 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 31.10.2017 и неустойка по това вземане е в размер на 332.82 лв. за 395 дните просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. декември 2017 г. в размер 3 328.20 лв. с ДДС с падеж 30.11.2017 и неустойката в размер на 332.82 лв. за 365 дни просрочие, но не повече от 10% от дължимата лицензионна цена.

Лицензионна цена за м. февруари 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.03.2018 и неустойка за 244 дни просрочие в размер на 1 873.92 лв.

Лицензионна цена за м. март 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.03.2017 и неустойка в размер на 1 873.92 лв. за 244 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. април 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.03.2018. и неустойка в размер на 1 873.92 лв. за 244 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. май 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 30.04.2018 и неустойката по това вземане е в размер на 1 643.52 лв. за 214 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. юни 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.05.2017 и неустойка в размер на 1 405.44 лв. за 183 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. юли 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 30.06.2017 и неустойка в размер на 1 175.04 лв. за 153 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. август 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.07.2018 и неустойка по това вземане е в размер на 936.96 лв. за 122 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. септември 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.08.2018 и неустойка в размер на 698.88 лв. за 91 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. октомври 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 30.09.2018 и неустойка в размер на 468.48 лв. за 61 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. ноември 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 31.10.2018 и неустойка в размер на 230.40 лв. за 30 дни просрочие.

Лицензионна цена за м. декември 2018 г. в размер на 3 840 лв. с ДДС с падеж 30.11.2018.

Ищецът иска от съда да осъди „Пълдин ТВ” ООД да му заплати сумата в размер на 84 743.28 лв., от които: главница от 69 806.18 лв., представляваща сумата от дължимите месечни лицензионни цени за предоставени услуги за периода 2017 г. - 2018 г., и неустойка за забавено плащане върху главницата от 69 806.18 лв. в размер на 14 937.10 лв., изчислена от датата на падежите на съответните задължения до 30.11.2018 г.

Ответникът „Пълдин ТВ” ООД оспорва искове. Поддържа, че не дължи неустойка, тъй като не е подписвал Общите Условия, които не го обвързвали. Твърди, че извършил плащане на сумата от 23 052 лв. през периода 17.12.2018 г. - 16.04.2021 г., поради което вземането на ищеца за главница възлиза на 46 75418 лв. Прави възражение за погасителна давност.

Представен е договор № 30/28.11.2014 г., по силата на който „Нова Броудкастинг Груп“ АД е предоставило на „Пълдин ТВ” ООД неизключително право за разпространение на програми, създавани за разпространение от „Нова Броудкастинг Груп“ АД за следните телевизионните програми: „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино нова“ и „Нова спорт“ за периода 01.01.2015 г. - 31.12.2017 г., срещу задължение на „Пълдин ТВ” ООД да заплаща месечно лицензионно възнаграждение в размер на 2773.50 лв., дължимо на 30-то число от предходния месец. С т.4.2 от него страните са предвидили неустойка за забава от 0,1 % на ден, но не повече от 10 % от неплатената сума на лицензионната такса.

Представен е договор № 32/18.12.2017 г., по силата на който „Нова Броудкастинг Груп“ АД е предоставило на „Пълдин ТВ” ООД неизключително право за разпространение на програми, създавани за разпространение от „Нова Броудкастинг Груп“ АД за следните телевизионните програми: „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино нова“ и „Нова спорт“ за предоставяне на неизключително право за разпространение на програми, създавани за периода 01.01.2018 г. - 31.12.2018 г., срещу задължение на „Пълдин ТВ” ООД да заплаща месечно лицензионно възнаграждение от 3200 лв. без ДДС.

Представени са Общи Условия към договор за разпространение на програмите „Нова телевизия“, „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино нова“ и „Нова спорт“. В клаузата на т.8.1 от договор № 30/28.11.2014 г. и на договор № 32/18.12.2017 г. „Пълдин ТВ” ООД е декларирало, че с подписването на договора приема изцяло разпоредбите на Общите условия към Договора за разпространение на програмите „Нова телевизия“, „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино нова“ и „Нова спорт“. С т.5.4 от Общите Условия е предвидена неустойка за забавено плащане на месечната такса в размер 0,2 % от дължимата месечна сума на ден забава.

Представени са фактури с N-ра: 38475/05.12.2016 г., 39475/06.02.2017 г., 40403/06.03.2017 г., 42627/05.05.2017 г., 43735/07.06.2017 г., 44609/06.07.2017 г., 45513/10.08.2017 г., 46133/07.09.2017 г., 46781/05.10.2017 г., 47662/06.11.2017 г., 50721/28.02.2018 г., 50736/28.02.2018 г., 51033/06.03.2018 г., 51852/05.04.2018 г., 52848/08.05.2018 г., 53701/08.06.2018 г., 54567/05.07.2018 г., 55335/03.08.2018 г., 56096/05.09.2018 г., 56851/05.10.2018 г., 57856/06.11.2018 г., издадени от „Нова Броудкастинг Груп“ АД към „Пълдин ТВ” ООД за процесните месеци отразяващи дължими

суми в размер 3328.20 лв. за периода на 2017 г. и съответно 3840 за периода на 2018 г.

Представени са вносни бележки и платежни нареждания, от които се установява, че в периода след подаване на исковата молба ответникът е платил на ищеца по процесния договор сумата от 23 052 лв.

Представени са платежни нареждания от 28.05.2021 г., 25.06.2021 г., 30.07.2021 г., 31.08.2021 г., в които се сочи, че ответникът е платил на ищеца по процесния договор сумата от 2730 лв.

В съдебно заседание е разпитана като свидетел П. Ц. Ц., от чиито показания се установява, че при сключване на процесиите договори на ответника не са били предадени Общите Условия. Свидетелят заявява, че ответникът е получил чрез куриерска пратка бланков договор, който е бил подписан от управителя и след това е бил изпратено до ищеца отново чрез куриер.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното:

При заявленията от страните твърдения и искания, съдът намира, че е сезиран с обективно съединени искиве правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. чл.36, ал.1 във вр. чл.93 от ЗАПСП и чл.92, ал.1 от ЗЗД за заплащане цената по договор за отстъпване правото на препредаване на телевизионни програми и неустойка за забава.

По делото е установено, че страните са обвързани от договор по силата на който ответникът е получил неизключително право за разпространение на програми, създавани за разпространение от „Нова Броудкастинг Груп“ АД, по силата на който БАЦ 2013, в качеството на Лицензополучател, получил неизключителното право и само за територията на населените места, посочени в Приложение № 1 да приема и разпространява чрез мрежата си телевизионните програми „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино Нова“ и „Нова Спорт“ до частни абонати в основния пакет от ТВ програми, достигащ до всеки абонат на БАЦ 2013 като оператор срещу.

Ответникът не е възразил, че е получил услугите, дължими от ищеца по договора за процесния период като са представени доказателства за тяхното частично заплащане. В представените с отговора вносни бележки е удостоверено заплащане на сумата от 23052 лв., а в платежните нареждания от 28.05.2021 г., 25.06.2021 г. 30.07.2021 г., 31.08.2021 г. - 2730 лв., което не е оспорено от ищеца. Размерът на платената от ответника сума възлиза на общо 25 782 лв., която следва да се отнесе за погасяване на главницата, тъй като това е посочено изрично от страна на длъжника в платежните документи, с които ответникът е заявил, че плаща лицензионни такси /чл.76, ал.1, пр.1 от ЗЗД/ и с молба по делото от 08.12.2021 г. ищецът, в качеството на кредитор е приел предложеното от длъжника изпълнение на задължението за главница. Дългът за главница по първия договор, който поражда най-старите задължения, възлиза на 27 566.18 лв., поради което сумата от 25 782 лв. следва да се отнесе за погасяване на този дълг, съобразно т.5.5, б.“б“ от Общите Условия. След отчитане на плащането вземането на ищеца по този договор възлиза на 1784.18 лв. Тъй като ищецът в молба от 08.12.2021 г. признава, че е получил плащане, което погасява вземането му по първия договор до размера от 1628,60 лв., до този размер следва да се уважи искът по чл.79 ЗЗД за главница по първия договор.

Искът за главница по втория договор следва да се уважи за пълния размер от 42 240 лв., тъй като извършеното от ответника плащане е недостатъчно/частично и погасява единствено задълженията по първия договор, които са най-старите по смисъла на чл.76 ал.1 ЗЗД, вр. с т.5.5, б.“б“ от Общите Условия.

По отношение на претенцията за неустойка по договорите, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 1, изр. първо от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Отговорността за плащане на договорна неустойка възниква при наличието на три предпоставки – кумулативно необходими елементи на сложния фактически състав: валидно договорно задължение, неизпълнение на задължението от страна на длъжника, уговорка за плащане на неустойка поради неизпълнение на договорното задължение. При уважаването на иска следва да липсват и предпоставки, изключващи отговорността на длъжника за неустойка.

Падежите на задълженията за заплащане на лицензионна такса, съгласно договорите са настъпвали на 30-то число на месеца, предхождащ месеца, за който е дължима съответната лицензионна такса и към завеждането на иска са били настъпили. Поради неизпълнение на процесните задължения за главница на техните падежи, ответникът към предявяване на иска е изпаднал в забава и в полза на ищеца е възникнало вземане за обезщетение за забавеното изпълнение. В договорите, които страните са сключили е уговорено отнапред размерът на това обезщетение съответно с клаузата на чл.4.2 от договор № 30/28.11.2014 г., с която е предвидена неустойка за забава от 0,1 % на ден, но не повече от 10 % от неплатената сума на лицензионната такса и с клаузата на т.5.4 от Общите Условия, която действа по отношение на договор № 32/18.12.2017 г., тъй като в него не е уговорено нещо различно и която предвижда неустойка за забавено плащане на месечната такса в размер 0,2 % от дължимата месечна сума на ден забава.

Ответникът е възразил, че Общите условия не го обвързват, тъй като не са подписани от него и не са му връчени. Съдът намира това възражение неоснователно. С разпоредбата на чл.298, ал.1, т.1 от ТЗ е предвидено, че търговецът може да установи отнапред общи условия за сключваните от него сделки и те стават задължителни за другата страна, когато тя заяви писмено, че ги приема като в случая не е налице изключението на чл.298, ал.3 от ТЗ, тъй като разпоредбата на закона и в частност на чл.91 от ЗАПСП не предвижда задължителна писмена форма за сключване на договор за предоставяне на неизключително право за разпространяване на телевизионни програми. С клаузата на т.8.1 от договор № 30/28.11.2014 г. и на договор № 32/18.12.2017 г. и тяхното подписване ответникът е заявил писмено, че приема Общите условия към Договора за разпространение на програмите „Нова телевизия“, „Диема“, „Диема Фемели“, „Кино нова“ и „Нова спорт“ и следователно те са приложими в отношенията му с ищеца.

Със становище от 26.11.2022 г. ответникът е поискал от съда служебно да се произнесе по действителността на неустойката, предвидена с т.5.4 от Общите Условия /в размер 0,2 % от дължимата месечна сума на ден забава/. С Тълкувателно решение № 1/2020 гр.София, 27.04.2022 год. Върховният касационен съд приема, че съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства. Настоящият съдебен състав намира с оглед това тълкуване за допустимо да се произнесе служебно относно действителността на неустоечната клауза на т.5.4 от Общите Условия.

Въззивният съд намира, че както неустоечната клауза на т.4.2 от договор № 30/28.11.2014 г., така и тази уговорена с договор № 32/18.12.2017 г. във вр. т.5.4 от Общите Условия са действителни и не са уговорени в противоречие с добрите нрави. Въззивният съд споделя виждането учи клаузата на т.5.4 от Общите Условия, с която е определена неустойка без ограничен срок и краен предел, не противоречи на добрите нрави. Това не е в противоречие и отговаря на изводите, направени с т. 3 на ТР на № 1/2010 на ОСТК на ВКС, с което е формулирана задължителна съдебна практика по въпроса в кои случаи уговорената неустойка е в противоречие с добрите нрави. Върховният касационен съд изрично посочва, че не е нищожна клауза за неустойка в търговските договори, уговорена без краен предел

или без фиксиран срок, до който тя може да се начислява. Нищожна поради накърняване на добрите нрави е клауза за неустойка, в случаите, в които единствената ѝ цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ функции, включително и санкционната такава. В своята практика Върховният касационен съд последователно застъпва становището, че неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право, предвиден в чл. 9 ЗЗД, и с нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо доказване на размера на вредите, настъпили от неизпълнението. Условието и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции, както и от принципа за справедливост в гражданските и търговските правоотношения; преценката за нищожност на неустойката поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора, а не към последващ момент, като могат да бъдат използвани различни критерии съобразно конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай; неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В случая с уговорената неустойка, макар и в процент от цената за всеки просрочен ден, е предвидено по съгласие на страните обезщетение и е санкционирано неизправното поведение на лицензополучателя за заплащане на дължимото възнаграждение. Договореното чрез нея предварителното определяне на вредите е насочено към изпълнение на сключения договор. Не противоречи на добрите нрави липсата на краен момент на начисляване, както и подневното ѝ определяне в размер на 0.2% за всеки просрочен ден. Сама по себе си така уговорената неустойка без краен предел и без фиксиран срок не е нищожна. Преценката за нищожност на неустойката, поради накърняване на добрите нрави, следва да се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора. В случая твърдяната прекомерност на неустойката е в резултат на продължилото повече от една година неизпълнение от страна на ответника за заплащане на дължимото възнаграждение, а не поради начина на уговарянето ѝ. На още по-голямо основание не е нищожна неустойката по т.4.2 от договор № 30/28.11.2014 г. от 0,1 % на ден, за която е предвиден и максимален размер /не повече от 10 % от неплатената сума на лицензионната такса/. Целта и на двете неустоечни клаузи не излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. С тях страните са искали да постигнат: 1./ обезпечаване на изпълнението в срок на задължението за плащане на лицензионна цена, поради възможността наред с него да възникне още едно акцесорно задължение за неизправната страна; 2./ обезщетяване на лицензодателя за вредите, които ще претърпи от забавеното плащане и 3./санкциониране на несъответното с договореното поведение на лицензополучателя, предвиждайки допълнителна финансова тежест като резултат на неговото противоправно поведение.

Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите в тази насока, изложени в обжалваното решение, в което дори е направен анализ на практиката на Върховния касационен съд, в която са издирени и цитирани решения на ВКС, в които е присъдена неустойка за забава в размер на 0.2 % на ден, както и дори такива, с които е присъдена неустойка в размер 0.3% на ден без да е предвиден краен предел на дължимост.

Процесните неустоечни клаузи не са нищожни, тъй като по делото не са установени факти сочещи на преследвани с тези клаузи цели извън и в разрез с принципа на справедливост и добросъвестност в търговските отношения.

По договор № 30/28.11.2014 г. за периода м.01 - м.12 на 2017 г. ответникът е бил в забава по отношение на дълг за главница в размер на 27 566.18 лв., поради което неустойката в размер на 10 % от неплатената главница възлиза на 2 756.62 лв.

По отношение на неустойката по договор № 32/18.12.2017 г. ответникът не е възразил относно цената на този иск, начина на изчисляването ѝ, както и не е оспорил справката по чл.366 от ГПК, приложена към исковата молба. Съдът възприема и изчислението ѝ, представено в обжалваното решение при което размерът на неустойката от

12 180.48 лв. е получен след като сумата от 7.68 лв. е умножена по броят дни забава по отношение на главницата за всеки от месеците/.

По отношение на направеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност:

Съгласно чл.111, ал.1, б.“б“ от ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за обезщетения и неустойки от неизпълнен договор, а съгласно б.“в“ - вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания.

За претендираните от ищеца вземания както за главница, тъй като представлява периодично плащане, така и за неустойка се прилага кратката тригодишна давност и тъй като исковата молба е депозирана в съда на 4.12.2018 г. погасени са вземания, които са възникнали преди 4.12.2015 г. и каквито не се претендират в настоящото дело. Предмет на делото са вземания, възникнали след м.01.2017 г. По тези съображения възражението за погасителна давност е неоснователно.

Първоинстанционният съд при произнасянето си е отчетел извършените в хода на производството плащания от страна на ответника и е присъдил единствено дължимите суми поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено като законосъобразно и правилно постановено.

По отношение на частната жалба на „Пълдин ТВ“ ООД срещу определение № 261192/21.04.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4 състав е оставил без уважение молбата с правно основание чл.248 от ГПК на „Пълдин ТВ“ ООД за изменение на решение № 260170/04.03.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4 състав в частта за разносните като е приел, че тъй като погасяването на част от задължението за главница е настъпило в хода на производството, разносните по делото са дължими и за тази част.

С молба от 28.03.2022 г. „Пълдин ТВ“ ООД е поискало от съда да допълни постановеното по делото решение в частта за разносните като му присъди направените от него разносисъобразно отхвърлената част от исковете, както и да му присъди своевременно поисканите разноски по т.д.№ 6201/2019 г. на 3-ти състав на САС в което е отменено постановеното неприсъствено решение по реда на чл.240 от ГПК.

Поисканите за присъждане разноски от „Пълдин ТВ“ ООД, описани в представен в открито съдебно заседание на 4.02.2022 г. списък по чл.80 от ГПК – 1695 лв. държавна такса за образуване на дело за отмяна и 30780 лв. заплатено адвокатско възнаграждение не следва да се присъждат. Отхвърлянето на част от исковете е в резултат от извършено от ответника плащане в хода на делото. Ответникът е дал повод за предявяването на исковете в пълните им размери, тъй като първоначално е отказал да уважи извънсъдебната претенция на ищеца, а е платил едва в хода на делото, като с отговора на исковата молба е оспорил вземанията. Поради това той следва да понесе и разносните, включително за частта, с която исковете са отхвърлени. За целите на определянето на разносните, съответно на уважената или отхвърлената част от иска е от значение обстоятелството, че към подаване на исковата молба същият е бил неизправен длъжник, който с поведението си е предизвикал настоящия процес и съответно следва да понесе отговорността за разносните, направени в него в пълнота. Това се отнася и за разносните, направени в производството по чл.240 от ГПК.

При този изход на делото отговорност за направените във въззивното производство разноски следва да се носи от въззивника, но предвид изричното изявление на пълномощника на въззиваемия в открито съдебно заседание на 28.10.2022 г., че не претендира присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне.

Воден от изложеното съставът на Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260170/04.03.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4 състав.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 261192/21.04.2022 г. по т.д.№ 597/2022 г. на СГС, VI-4 състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в 1-месечен срок от съобщаването му на страните по реда на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____